

451 градус за Фаренгейтом (стислий переказ)

Рей Бредбері

451° за Фаренгейтом — температура, при якій загоряється папір.

ЧАСТИНА ПЕРША
ТАК ПРИЄМНО БУЛО...

*Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу*

ЧАСТИНА ПЕРША
ТАК ПРИЄМНО БУЛО...

Події відбуваються у майбутньому. Гай Монтег — пожежник, завдання якого полягає у тому, щоб палити книжки, адже у майбутньому пожеж у нашому розумінні не існує, а всі будинки вогнетривкі. На символічному шоломі Монтега була намальована цифра 451, а йому було дуже приємно дивитися, як горіли книжки.

Якось вночі після роботи Монтег повертався додому у передмістя і зустрів дівчину. Була осінь, і вона йшла по опалому листі. Привітавшись з нею, Монтег зрозумів, що це його нова сусідка на ім'я Кларіс Маклелен.

Кларіс сказала, що їй 17 років і вона божевільна. Монтег розповів, що відколи йому виповнилося 20 років, він уже 10 років працює пожежником. Дівчина запитала, чи читає він коли-небудь книжки, які спалює. Монтег відповів, що це протизаконно. Дівчина сказала, що чула, ніби колись горіли будинки, а пожежники існували для того, щоб гасити вогонь. Вона розповіла, що рідко дивиться телевізійні передачі, не ходить на автомобільні гонки й не буває в парках розваг, зате помічає, що вранці на траві є роса, часто просто сидить і розмовляє з батьками і дядьком. Кларіс раптом подивилася йому в обличчя і запитала, чи він щасливий. Монтег не встиг здивуватися, як її вже не було поруч.

Вдома чоловік подивився на вентиляційну решітку в передпокої і нараз пригадав, що там сховане. Тоді згадалося обличчя дівчини, Монтег подумав, що вона ніби навмисне чекала його на вулиці о такій пізній порі.

У спальні Монтег виявив холодну й нерухому дружину, які вічно носила у вухах манюсінки "черепашки", радіоприймачі-втулки, що видавали океан електронних звуків. Протягом останніх двох років не було жодної ночі, щоб Мілдред не засинала без тих звуків. На підлозі чоловік знайшов порожню пляшечку з-під снодійного. Чоловік викликав "швидку", яка одразу ж запустила машини: одна заповзла в шлунок жінки і витягала отруту, а друга викачувала з тіла кров, замінюючи її свіжою кров'ю й

плазмою. За ці процедури чоловіки взяли 50 доларів і сказали, що жінці зараз потрібен спокій, а коли вона прокинеться, то буде голодна.

Була друга година ночі, коли Монтег відчинив вікно і почув з будинку Кларіс спокійний і щирий сміх. Він чув голоси людей, вони щось говорили, запитували, відповідали. Тоді Монтег підійшов до будинку Кларіс і почув, як її дядько сказав: "...ми живемо в таку пору, коли люди не мають ніякої цінності. Людина — наче паперова серветка: в неї висякуються, зминають, викидають. Ніхто не має свого обличчя". Монтег вернувся додому.

Зранку Мілдред навіть не пам'ятала, що з нею трапилося вночі. Вона готувала собі сніданок, а згодом у телевізорній кімнаті читала п'єсу.

Чоловік показав їй пляшечку з-під снодійного і сказав, що вчора вона випила усі таблетки. Жінка не могла повірити, а потім просила купити четверту телевізорну стіну, бо у них було лиш три.

Коли Монтег вийшов з дому на мокру від дощу вулицю, то зустрів Кларіс. Дівчина гуляла під дощем і ловила краплі ротом. Кларіс розповіла, що мусить ходити до психіатра і доводиться вигадувати для нього всякі дурниці. Психіатр хотів знати, чому дівчина блукає в лісі, дивиться на птахів і ловить метеликів. Йому було дивно, що вона може просто сидіти і думати. Кларіс поцікавилася, чому він став пожежником, адже ця професія йому не підходить. Він слухає її, коли вона вчора сказала щось про місяць, він глянув на нього. Інші ніколи б так не зробили, бо люди тепер не мають часу одне для одного. Монтеру здалося, ніби він роздвоївся: одна його половина була гаряча, друга — холодна, одна — ніжна, друга — жорстока, одна — тремтлива, друга — незворушна, ці половини намагалися знищити одна одну. Він повільно пішов від дівчини і раптом, відкинувши голову, почав ловити каплі дощу.

На роботі Монтег помітив, що механічний пес вороже до нього налаштований. Цей пес мав латунні, мідні і сталеві частини, а з його пащі висувалося отруйне жало. По ночах, коли ставало нудно, пожежники настраювали механізм нюхової системи пса на певний запах і впускали до нього в підвал пацюків, курчат чи кошенят, а потім билися об заклад, кого пес ухопить першим. Під час цих розваг Монтег звичайно залишався нагорі. Боячись пса, Монтег згадував вентиляційну решітку в передпокої свого дому й про те, що було сховане за нею. А що, коли хто-небудь із пожежників довідався про це й "розповів" механічному псові?

Тиждень Монтег виходив з дому і знав, що Кларіс десь поблизу. Одного разу він бачив, як вона трусила горіхове дерево, другого разу вона сиділа на лужку й в'язала синій светр, разів зо три чи з чотири він знаходив на своєму ганку букет осінніх квітів, пригорщу каштанів, кілька опалих листків, дбайливо пришпилених до аркуша білого паперу і прикріплених кнопками до входних дверей. Щодня Кларіс проводжала його до повороту.

Якось Монтег запитав, чому вона не в школі. Кларіс розповіла, що в школі не цікаво, бо там зовсім не спілкуються. Хіба це спілкування, коли зібрати всіх до купи й нікому не давати й слова сказати. Урок по телебаченню, урок з баскетболу, з бейсболу

чи з бігу, ще урок з історії — примушують щось переписувати, потім примушують щось перемальовувати, а тоді знову спорт. Учні нічого не запитують у школі і по чотири години дивляться учбові фільми. Кларіс вважала, що це ніяке не спілкування.

Вона розповіла, як її однолітки лупцюють і вбивають одне одного. Лише минулого року застрелено шість її ровесників. Десять загинули в автомобільних катастрофах. Дядько розповідав, що його дід пам'ятав часи, коли діти не вбивали одне одного.

Через тиждень Кларіс зникла. Монтег ходив на роботу, його друзі по роботі грали карти, пес, як завжди, гарчав на нього, десь бурмотіло радіо, що будь-якої хвилини в країні можуть оголосити війну.

Якось Монтег запитав друзів на роботі, де поділи чоловіка, бібліотеку якого спалили на минулому тижні. Виявилося, що той чоловік потрапив до божевільні, хоч і не був хворий. Тоді Монтег запитав, чи дійсно колись пожежники не палили книжок. І тут же він подумав, що сам себе видає.

Раптом пролунав сигнал тривоги. Пожежники поїхали до якогось старого будинку у старій частині міста. У будинку було багато книжок. Коли ніхто не бачив, Монтег сховав одну книжку за пазуху. Жінка, котрій належали книжки, бачила це і подякувала йому. Пожежники хотіли витягти її з дому, де все вже було полите гасом, але вона вигнала їх і тернула сірником об поруччя...

Дорогою назад Монтег сказав друзям, що коли вони ввійшли до тієї жінки, вона сказала: "Рідлі" і ще щось. Бітті, один з пожежників, пояснив, що Ніколас Рідлі, коли його спалювали за єресь в Оксфорді 16 жовтня 1555 року, сказав такі слова: "Божою милістю ми сьогодні засвіtimo в Англії таку свічку, якої, я вірю, їм ніколи не загасити". Бітті знав про це, бо був, як і більшість брандмейстерів, напханий такими всякими цитатами й висловами.

Вдома Монтег сховав книжку під подушку й уже навіть не слухав, що говорила дружина. Уночі він бачив, що Мілдред знову слухала далекі голоси. Дружина здалася йому такою чужою, ніби він ніколи й не знав її. Раптом він запитав її, коли вони зустрілися, і де. Це було 10 років тому, але ні він, ні вона не могли цього пригадати. Монтег подумав, що між ним і дружиною стоїть стіна. Навіть не одна, а три. Телевізійні стіни, на яких показували, як він говорив, "родичів". Коли він розповів дружині про Кларіс, та раптом згадала і сказала, що дівчина попала під машину, і її вже нема.

Вранці Монтега кидало то в жар, то в холод. Він попросив Мілдред зателефонувати Бітті і сказати, що на роботу він не вийде. Раптом він почав блювати, бо йому здалося, що почув запах гасу. І тоді він розповів дружині, як з книжками згоріла та жінка. Мілдред це зовсім не вразило. Вона сказала, щоб чоловік сам дзвонив Бітті, але він не міг, бо боявся.

Монтег спробував поговорити з дружиною про книжки, але вона сказала, що йому треба йти на роботу. Раптом він побачив, що до будинку наближається Бітті.

Брандмейстер сказав, що Монтег хворий, але через це рано чи пізно проходить кожний пожежник. І Бітті почав розповідати історію того, як темп життя людей прискорювався, а обсяг книжок все більше скорочували, щоб люди могли прочитати

усіх класиків. Бітті вів далі про те, що термін навчання в школах скорочувався, дисципліна знижувалася, філософія, історія, мови скасовувалися, а дітей вчили натискувати на кнопки, вмикати перемикачі, загвинчувати гайки і припасовувати болти.

Під час розповіді Бітті Мілдред почала поправляти подушку Монтега і раптом намацала книжку. Дуже здивована знахідкою, вона вийшла з кімнати.

Бітті розповідав, що з театрів викинули все, крім клоунади, а в кімнатах зробити скляні панелі, які показували веселі передачі. Людям давали більше спортивних ігор, розваг. Видавали більше книжок з малюнками, більше фільмів, а поживи для розуму менше й менше. Обдарованих дітей, що краще за інших читали і відповідали у школі, ненавиділи. А конституція говорила, що всі мають бути схожими, щоб бути щасливими. А книжки — це заряджена рушниця в помешканні сусіда. Тому їх треба спалити. І коли будинки в усьому світі стали вогнетривкими, то робота, яку доти виконували пожежники, стала непотрібна. На них були покладені нові обов'язки — стежити, щоб нічого не бентежило людського розуму.

Монтег розповів про дівчину з сусіднього будинку. Вона була не така, як усі, і йому було цікаво, як це могло трапитися. Бітті сказав, що її родина під наглядом. Бітті назвав дівчину бомбою сповільненої дії. Вона хотіла знати не те, як щось робиться, а чому. А така допитливість може бути небезпечною. "Отож воно й краще для бідлахи, що вона вмерла", — підсумував Бітті і додав, що людям потрібен спокій, а задумуватися над чимось не потрібно. Для людей краще клуби, вечірки, акробати, фокусники, реактивні автомобілі, мотоцикли-гелікоптери, секс і героїн, якнайбільше того, що викликає автоматичні рефлекси.

На прощання Бітті попросив Монтега стримувати свій потік меланхолії і сказав, що колись прочитав декілька книжок, з цікавості, але у них нічогоісінько немає! Монтег спитав, що буде, якщо пожежник цілком випадково взяв собі книжку. Бітті сказав, що можна потримати її добу, але потім слід спалити. Якщо він сам її не спалить, пожежники це зроблять за нього".

Коли Бітті поїхав, Мілдред запропонувала чоловікові взяти машину і прокататися, щоб розвіяти поганий настрій. Він відповів, що почне, напевне, читати книжки. Він сказав, що має таємницю, а тоді зняв решітку кондиціонера і почав витягати книжки. Їх було біля двадцяти. Мілдред відсахнулась, наче вздріла мишею, що вискочили з-під підлоги. Жінка хотіла спалити книжки, але він не дозволив. У двері хтось дзвонив, та Монтег наказав не відчиняти. Вони почали читати.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ЧАСТИНА ДРУГА

РЕШЕТО І ПІСОК

Вони читали впродовж цілого дня. Монтег вважав, що у книгах є щось, що пов'язане з Кларіс. Коли за вхідними дверима почулося шкрябання, Мілдред сказала,

що це просто собака. Жінці не сподобалися книги, їй хотілося до екранів.

Монтег подумав, що йому потрібен вчитель, щоб розібратися у книжках. І він згадав, як торік зустрів у парку старого чоловіка, який мав книжку (правда, він її швидко сховав, але Монтег помітив). Вони трохи говорили, і старий зізнався, що він колишній викладач англійської мови, став безробітним сорок років тому, коли за браком студентів і матеріальних дотацій закrywся останній гуманітарний коледж. Старого звали Фабер, і він знав напам'ять вірші. Монтег мав його адресу.

Монтег подзвонив до старого і спитав, скільки примірників Біблії залишилося в їхній країні. Фабер не хотів розмовляти і кинув трубку. Монтег тримав у цей час в руках саме Біблію. Він вирішив їхати до старого.

У метро Монтег згадав, як у далекому дитинстві, одного спекотного літнього дня він сидів на морському узбережжі й намагався наповнити піском решето, бо двоюрідний брат підступно обманув його, пообіцявши гроші, якщо він наповнить решето. Руки німіли, пісок обпікав їх, а решето все було порожнє. Сльози котилися по його щоках. Тепер, коли пневматичний поїзд мчав його, він пригадав жорстоку логіку решета і, опустивши очі, побачив, що в нього в руках розкрита Біблія. Раптом у нього сяйнула безглузда думка: якщо читати швидко і все поспіль, може, в решеті затримається хоч трохи піску. Монтег почав читати, але слова висипалися в дірки, хоч він хотів запам'ятати кожен рядок. Читати заважала реклама, що голосно лунала з рупорів. Люди у вагоні бачили книжку і вважали, що Монтег якийсь божевільний.

Фабер, побачивши книжку в руках Монтега, відразу впустив його до помешкання. Монтег розповів, що вкрав книжку, що його дружина вмирає, дівчина, яка була його другом, уже померла, а жінку, яка би могла стати його другом, була спалена живцем. "Ви єдиний, хто може допомогти мені. Я хочу бачити... Бачити!", — просив Монтег.

Фабер признався, що він боягуз, бо бачив, що робиться, знав, що буде, але нічого не робив. Він вважав, що тепер щось робити занадто пізно. Монтег запропонував друкувати книжки, та старий сказав, що двоє вже нічого зробити не зможуть. Монтег почав на очах старого виривати сторінки з Біблії. Фабер не міг на це дивитися і сказав, що допоможе. Старий розповів, що має знайомого друкаря книжок. Можна надрукувати кілька книжок і чекати, коли почнеться війна, яка зруйнує заведений порядок і дасть потрібний поштовх.

Монтег попросив допомоги ще в дечому: увечері у нього мала бути розмова з брандмейстером Бітті, потрібна була підтримка. Фабер запропонував мініатюрний радіоприймач "черепашку", завдяки якому можна було знаходитися на зв'язку.

Монтег лишив Біблію Фаберу, попрощався і пішов. Він забрав гроші з банку, щоб мати на свої справи з Фабером. По "черепашці" він почув, що мобілізовано мільйон чоловіків, бо може початися війна.

Увечері до Монтегів прийшли подруги Мілдред — місіс Фелпс і місіс Бауелс. Жінки дивилися на екрани, та раптом Монтег вимкнув їх. Він спитав, коли, на їхню думку, почнеться війна. Місіс Фелпс сказала, що її чоловіка Піта вчора призывали, але він повернеться наступного тижня, бо війни тепер короткі. Монтег хотів поговорити з

жінками і запитав, як поживають їхні діти. У пані Фелпс дітей не було, а місіс Бауелс мала двоє. Вона їх народила тільки тому, що люди мусять розмножуватися. Дев'ять днів з десяти її діти проводили в школі. З нею вони бували лише тричі на місяць, коли приходили додому, але й тоді вона вмикала їм екрани.

Монтег приніс жінкам книгу. Місіс Фелпс думала, що це теорія пожежної справи. Монтег сказав, що це поезія. Фабер в цей час зашепотів у навушнику, щоб Монтег тримав себе в руках. Ситуацію врятувала Мілдред: вона сказала, що пожежникам раз на рік дозволяють приносити додому книгу, щоб показати родині, якими дурницями колись захоплювалися люди. Задля розваги вона дала йому прочитати якийсь вірш. Він почав читати поезію, де були рядки:

*"...цей примарний світ,
Що, як здається нам, цвіте, мов первоцвіт,
Прекрасний і новий, веселками сія —
Насправді це сумна, печальна круговерть,
Нема любові в ній, ні втіх, ні співчуття;
Він — темне поле битв, поразок сум'яття,
Це бродять втікачі, що пережили смерть,
Де ми — як решта військ, в бою розбитих геть".*

Місіс Фелпс заридала. Монтег сам був зворушений і приголомшений. Місіс Бауелс сказала, що поезія — це хвороба. Монтег мусив спалити книжку на очах жінок, а тоді сказав місіс Фелпс: "Ідіть додому й подумайте про свого першого чоловіка, якого ви покинули, про другого чоловіка, який розбився в реактивному автомобілі, про третього чоловіка, який теж незабаром розтрощить собі голову! Йдіть і подумайте про десятки зроблених вами абортів, про ваші клятві кесареві розтини, про ваших дітей, які вас глибоко ненавидять..."

Коли гості пішли, Монтег сховав свої книжки на підвір'ї у кущах, бо дружина уже декілька спалила. Згодом він відправився на роботу, а Фабер через "черепашку" розраджував його і просив бути обережним.

На роботі Монтег не побачив механічного пса в буді, а книжку віддав Бітті. Той жбурнув її в кошик для сміття. Гая запросили до гри в покер. Двічі протягом пів години Монтег підводився і йшов до вбиральні мити руки. Повернувшись, він ховав їх під стіл. Бітті радів, що заблудна вівця повернулася до отари. Гай хвилювався, але Фабер шепотів йому, щоб тримався і не піддавався на провокації.

Задзеленчав сигнал тривоги. Бітті записав собі адресу і сказав, що це особливий випадок. Звичайно Бітті не сідав за кермо, але сьогодні він правив машиною- "саламандрою". Монтег разом з іншими прибув до свого будинку. Він подумав, що підпалити власне житло не зможе.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ВОГОНЬ ГОРИТЬ ЯСНО

Бітті сказав Монтегу, що той мав здогадатися про все ще тоді, коли під дверима його будинку був механічний пес. Коли Монтег поглянув на будинок, де жила Кларіс, брандмейстер спитав, чи його обдурила та маленька зайдиголова зі своїм заялженим репертуаром.

У дверях будинку з'явилася Мілдред з валізою. Вона сіла в таксі і не відповіла на запитання Монтега, чи це вона подала сигнал тривоги пожежникам. Раптом до Монтега обізвася Фабер і сказав, що треба втекти. Монтег подумав, що це Мілдред подзвонила, бо книжки з подвір'я були в будинку.

Бітті наказав Монтегу самому підпалити усе. Фабер підказував тікати. Але Монтег не хотів тікати через механічного пса. Він почав палити книжки, а Бітті попередив, що його арештують.

Було пів на четверту ранку. Будинок уже майже згорів. Нарешті Бітті сказав, що це дружина, а ще раніше — її подружки, дали сигнал пожежникам. Фабер досі нашіптував тікати.

Бітті щосили вдарив Монтега в голову. Навушники випали і Бітті побачив їх. Він сказав, що приятеля Монтега теж вистежать і спіймають. "Ми завжди палили не те, що треба..." — тільки й спромігся вимовити Монтег, а тоді вогнеметом спалив Бітті. Два інших пожежники закам'яніли. Монтег ударив по голові одного, другого. Вони впали і застигли. Раптом на нього кинувся механічний пес і встромив свою голку в ногу. Тоді Монтег спалив його.

Нога занімала, але Монтег змушував себе йти у нічній пітьмі. Раптом він згадав про книжки, повернувся і знайшов книжки, бо Мілдред забрала не всі. Монтег знову кинувся тікати, а тоді впав і заплакав. Він зрозумів, що Бітті хотів померти, адже навіть не захищався, а навмисне під'юджував його.

Монтег побіг до Фабера. Книжки він ніс у руках, гроші були при ньому. В одній із кишень він знайшов звичайну радіо-"черепашку", по якій передавали, що поліція його розшукує. У небі літали поліційні вертольоти. На якійсь заправці Монтег почув, що оголошено війну. На шосе його навмисно мало не збили підлітки на машині, яким було дивно бачити пішохода. Монтег подумав: "Може, це вони вбили Кларіс?" На його очах виступили сльози.

Монтег зайшов через чорний хід у будинок одного з пожежників — Блека, і сховав книжки на кухні. Згодом він зайшов у телефонну кабінку й подав сигнал тривоги, щоб дім Блека спалили.

Прибігши до Фабера, Гай сказав, що швидко мусить тікати бозна-куди. Він дав старому гроші, а той порадив тікати до річки, біля якої є покинута залізнична колія, що веде з міста в гліб країни. У глушині подекуди ще є табори бродяг. Треба тільки відійти далі від міста й добре придивлятися. Фабер чув, ніби вздовж залізничної колії до Лос-Анджелеса можна зустріти чимало колишніх вихованців Гарвардського університету. Багатьох із них розшукує поліція, їм не можна жити в містах. Але їм усе-таки пощастило вижити. Фабер радив пожити з тими людьми, а потім вони зустрінуться в

Сент-Луїсі.

По новинах друзі дізналися, що Монтега розшукує інший механічний пес. Монтег наказав Фаберу, спалити все, чого він торкався, протерти речі і ручки на дверях спиртом, ввімкнути вентиляцію і поливальну систему в саду. Вони попрощалися, а Фабер сказав, що коли пощастить, скоро зустрінуться у Сент-Луїсі.

Прибігши до річки, Монтег помився і натягнув на себе старий Фаберів одяг, який прихопив з собою. Тоді кинувся в течію, яка понесла його далі. Річка ліниво й лагідно несла свої води і Монтега. Чоловік плив і думав, що десь знову має початися процес збереження й накопичення духовних цінностей, хтось має знову зібрати й зберегти все, що створила людина, зберегти в книжках, платівках, в людських умах, будь-якою ціною зберегти від молі, плісняви, іржі, гниття і паліїв.

Течія прибила його до берега. Він віднайшов стару колію і пішов нею. Через пів години Монтег побачив попереду вогонь, біля якого грілися люди. Монтега помітили і запросили. Біля вогню сиділо п'ятеро літніх чоловіків у синіх бавовняних штанах і таких самих сорочках та куртках. Прізвище ватажка було Гренджер. Він дав Монтегу випити безбарвну рідину, яка мала змінити хімічний склад його поту, щоб механічний пес не знайшов чоловіка.

Чоловіки мали портативний телевізор і показали Гаю, що зараз відбувається у місті. Виявилось, що поліція збилася зі сліду Монтега, але перед глядачами розіграли сцену, ніби Монтега вбили (вбили зовсім іншого, невинного чоловіка).

Серед людей, до яких потрапив Монтег, були завідувач кафедри, доктор, отець. Кожен читав певну книжку, запам'ятовував і зберігав у своїй пам'яті. Ці люди мандрували. Їхня організація була гнучка, розгалужена, розкидана по всій країні. Декотрі з них поробили собі пластичні операції, змінили свою зовнішність. Тепер вони чекали, щоб почалась і закінчилась війна. Тоді, може, придадуться й вони для чогось. Книжки вони передавали з вуст у уста своїм дітям.

Згодом усі рушили берегом річки на південь. Вони зовсім не були певні, що ті речі, які вони зберігали в пам'яті, примусять зорю майбуття засяяти чистим полум'ям; вони не були певні нічого, крім одного — вони бачили книжки; ті книжки стояли на полицях перед їхніми спокійними поглядами, ще не розрізані, вони чекали читачів, котрі колись прийдуть і візьмуть їх, хто чистими, а хто й брудними руками. Монтег пильно вдивлявся в обличчя своїх супутників. "Не намагайтеся скласти собі враження про книжки по їхніх обкладинках", — сказав хтось.

Монтег бачив, що далеко над містом починається війна. Він згадав, що там його дружина і розповів про неї Гренджеру. Тоді той сказав, що колись помер його дідусь. Гренджер плакав, але не за самим дідусем, а за тим, чого вже ніколи не зробить дідусь (а він вмів робити багато різних речей). Гай подумав, що руки його дружини ніколи нічого не робили. Гренджер вів далі: "Мій дід казав: "Кожен має щось залишити після себе. Сина, чи картину, чи побудований дім, чи хоч би стіну або пару пошитих власноручно черевиків. Або сад, посаджений своїми руками. Щось, чого торкалися твої руки, в чому після смерті твоя душа знайде собі притулок. Люди дивитимуться на

дерево, яке ти посадив, чи на квітку, і ти житимеш у них". Мій дід казав: "Байдуже, що ти саме робиш, головне, щоб усе, до чого ти доторкаєшся, змінювало форму, ставало не таким, як було, щоб у ньому залишилася частка тебе самого. В цьому різниця між людиною, яка просто косить траву на лузі, і справжнім садівником. Той, що косить траву на лузі, помре — і його ніби й не було, а садівник житиме багато поколінь"".

Якоїсь миті війна закінчилась: миттєвий спалах і ледь чутний рух. Монтег зрозумів, що місто-столиця перетворилося на величезну купу сміття. Тільки тепер він пригадав, що зустрілися вони з Мілдред вперше у Чикаго.

Місто злетіло в повітря. Монтег задихався і плакав. І раптом пригадав розділи з Екклезіаста і "Одкровенень". Частина однієї книжки, частина другої... Притиснувшись до землі, що здригалась від вибухів, він подумки повторював слова, повторював знову й знову, і вони були прекрасні й довершені.

Чоловіки розпалили вогонь і почали готувати сніданок. Гренджер сказав, що вони повернуться назад, бо будуть потрібні там. Він говорив, що люди схожі на Фенікса, який відроджується з вогню. Але на відміну від птаха, люди знають, яку дурницю роблять. Можливо, колись вони перестануть палити ці погребальні багаття і стрибати в вогонь.

Усі збиралися у місто. Монтег хотів ступити убік, щоб пропустити Гренджера, але той лише подивився на нього й кивнув. Перед ним лежала довга дорога. Пізніше вони почнуть розмовляти чи просто розказувати про те, що вони запам'ятали, щоб пересвідчитися: все це збереглося в їхніх головах. Монтег подумав, що коли настане його черга, він скаже: "...І по цей бік, і по той бік ріки — дерево життя, що родить дванадцять разів, кожного місяця приносячи плід свій; а листя дерева зцілює народи". Так, думав Монтег: "Ось що я скажу їм опівдні, коли ми прийдемо до міста".

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу